

Sygn. akt: I C 407/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa K. D.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki K. D. kwotę 5.600 zł (pięć tysięcy sześćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 czerwca 2011r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki K. D. kwotę 525 zł (pięćset dwadzieścia pięć złotych) tytułem części poniesionych kosztów procesu,

IV. przyznaje biegłemu sądowemu z zakresu ortopedii dr n. med. J. N. wynagrodzenie za sporządzenie pisemnej opinii uzupełniającej złożonej w sprawie w dniu 22 września 2015r. w kwocie 270,24 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych dwadzieścia cztery grosze) z zaliczki wpłaconej przez powódkę K. D. w kwocie 500 zł (pięćset złotych) w dniu 29.09.2014 r. zapisanej pod poz. 03/605/14, a w pozostałym zakresie tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa,

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nysie od powódki K. D. i strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty po 132,84 zł (sto trzydzieści dwa złote osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego poniesionych przez Skarb Państwa,

VI. oddala wniosek pełnomocnika powódki o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 13 października 2015r. w sprawie I C (...)

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu dnia 21 maja 2014 r. powódka K. D. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na swoją rzecz kwoty 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie, będące następstwem zdarzenia z dnia 19 listopada 2010 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, a także ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka w dniu 19 listopada 2010 roku, jak również zasądzenia od strony pozwanej na rzecz

powódki kosztów procesu w postaci uiszczonej opłaty od pozwu, poniesionych wydatków oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uzasadniając żądanie pozwu, powódka podniosła, że w dniu 19 listopada 2010 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego została poszkodowana. Odpowiedzialność za skutki zdarzenia przyjęła pozwana. Na skutek zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała w postaci: złamania wyrostka łokciowego prawego z przemieszczeniem, wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej okolicy potyliczno - ciemieniowej lewej, a także doznała silnego urazu psychicznego. Wskazała, że bezpośrednio po wypadku została przewieziona do Zespołu (...) w N. na Oddział (...) Urazowo - Ortopedycznej, gdzie była hospitalizowana w okresie od dnia 19 listopada 2010 roku do dnia 26 listopada 2010 roku. Na miejscu była leczona operacyjnie w postaci: otwartej repozycji i zespolenia poprzęgiem Webera oraz założono jej opatrunek gipsowy, a także zaopatrzone chirurgicznie rany głowy. Wypisano ją z zaleceniami: utrzymywania opatrunku gipsowego przez okres 5 tygodni, oszczędzającego trybu życia oraz podjęcia dalszego leczenia w Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej, a także intensywnej rehabilitacji w poradni specjalistycznej. W dniach od 28 czerwca 2011 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku powódka była ponownie hospitalizowana w celu usunięcia materiału zespalającego z kości prawej. Była leczona operacyjnie. Niestety, do dnia dzisiejszego u powódki utrzymują się takie konsekwencje zdrowotne jak: silne bóle głowy oraz ograniczona w znacznym stopniu ruchomość kończyny górnej prawej oraz zaburzenia snu i koncentracji. W związku z powyższymi obrażeniami powódka do dnia dzisiejszego nie powróciła do pełnej sprawności psychofizycznej. Ze względu na charakter obrażeń nie jest w stanie w dalszym ciągu swobodnie się poruszać. Każdy ruch, czy próba przemieszczenia się, wiąże się z olbrzymim i dotkliwym bólem. Powódka podniosła, iż w związku z tym zmuszona jest do zażywania silnych leków przeciwbólowych, które negatywnie wpływają na jej ogólny stan zdrowia. Bóle nasilają się ponadto przy wszelkiego rodzaju zmianach pogodowych, co również stanowi dla powódki uciążliwość i utrudnia prowadzenie normalnego trybu życia. Nadto powódka podkreśliła, że zły stan zdrowia negatywnie wpłynął na jej stan emocjonalny. Od dnia wypadku stała się ona osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną, boi się poruszać wszelkimi środkami transportu. W chwili wypadku powódka miała 67 lat, przed tym wypadkiem nie miała problemów zdrowotnych, lubiła czynnie spędzać wolny czas, była osobą aktywną. Na chwilę obecną prowadzenie aktywnego trybu życia zostało wyłączone, co wpływa na rozmiar poniesionej szkody. Powódka wskazała, że strona pozwana przyznała jej kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Jednakże stwierdziła, że przyznana kwota jest niewspółmiernie niska do doznanej szkody. Pismem z dnia 23.11.2013 r. pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwaną do zapłaty. Odsetek od kwoty żądanej pozwem powódka zażądała od dnia 28 czerwca 2011 r. tj. od następnego dnia po wydaniu decyzji ustalającej wartość szkody, albowiem w tym dniu pozwana dysponowała wszelkimi dokumentami i informacjami niezbędnymi do ustalenia wysokości świadczenia.

W złożonej dnia 16 lipca 2014 roku (k. 23-26) odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S. A. w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazała, że żądanie dalszej kwoty zadośćuczynienia wykracza poza ramy kompensacyjnej funkcji instytucji zadośćuczynienia. Tymczasem strona pozwana rzetelnie zbadała sytuację powódki, oszacowała kwotę należną jej tytułem zadośćuczynienia i przyznała jej z tego tytułu 12.000 zł. Decydując o kwocie należnej do wypłaty strona pozwana wzięła pod uwagę stan zdrowia poszkodowanej i następstwa zdarzenia m. in. konieczność korzystania przez powódkę z pomocy osób trzecich, fakt odczuwania przez nią bóli spowodowanych urazami powypadkowymi, okoliczność zmniejszenia się jej szeroko rozumianej aktywności.

Nadto strona pozwana podniosła, że bezzasadne jest żądanie powódki ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość, a to z powodu, iż prawomocne zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nie wyłącza przyznania poszkodowanemu odpowiedniej sumy w razie ujawnienia się nowej krzywdy, której nie można było przewidzieć w ramach poprzedniego sporu. A odnosząc się do wymagalności roszczenia wskazała, że w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

Na rozprawie dnia 24 września 2014 r. (k. 133) powódka podtrzymała swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2010 roku w N. na ulicy (...), kierując motorowerem marki (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ten sposób, że dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych zaniechał zachowania szczególnej ostrożności, w wyniku czego potracił przechodzącą przejściem pieszą K. D., powodując u niej obrażenia w postaci złamania wyrostka łokciowego prawego z przemieszczeniem, wstrząśnienia mózgu i rany tłuczonyj okolicy potyliczno - ciemieniowej lewej, które spowodowały rozstrój jej zdrowia na okres powyżej 7 dni. Prawomocnym wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Nysie w sprawie II K(...)postępowanie karne przeciwko M. Ż. oskarżonemu o spowodowanie powyższego przestępstwa tj. wypadku komunikacyjnego z art. 177 § 1 k. k. zostało warunkowo umorzona na okres próby 1 roku. W chwili wypadku motorower marki (...) o nr rej. (...) posiadał obowiązkowe komunikacyjne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Dowód: fakt bezsporny; wyrok Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 9 czerwca 2011 roku II K (...) (k.66 a także w dołączonych do niniejszych akt aktach sprawy II K (...)).

Bezpośrednio po wypadku powódka K. D. została przewieziona do Szpitala Zespołu (...) w N. na Oddział (...) Urazowo - Ortopedycznej, gdzie była hospitalizowana w okresie od 19 listopada 2010 roku do dnia 26 listopada 2010 roku. Tam rozpoznano u powódki: złamanie wyrostka łokciowego prawego z przemieszczeniem, wstrząśnienie mózgu oraz ranę tłuczonyj okolicy potyliczno - ciemieniowej lewej. Zastosowano wobec niej leczenie operacyjne: otwartą repozycję i zespolenie wyrostka łokciowego prawego popręgiem Webera oraz opatrunek gipsowy. Powódka została wypisana stamtąd z zaleceniami opatrunku gipsowego na 5 tygodni od dnia zabiegu operacyjnego, kontroli w Poradni (...) Urazowo - Ortopedycznej za 10 dni celem usunięcia szwów.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 26 listopada 2010 roku z hospitalizacji od dnia 19 listopada 2010 roku do dnia 26 listopada 2010 roku (k.8-9).

W dniach od 28 czerwca 2011 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku powódka była ponownie hospitalizowana w celu usunięcia materiału zespalającego z kości łokciowej prawej w Zespole (...) w N. na Oddziale (...) Urazowo - Ortopedycznej. Powódkę wypisano z zaleceniami kontroli w Poradni (...) Urazowo - Ortopedycznej za 10 dni celem usunięcia szwów.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 30 czerwca 2011 roku z hospitalizacji, które się odbyła w dniach od 28 czerwca 2011 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku (k. 40 - 41).

W dniu wypadku powódka przechodziła przez przejście dla pieszych i kiedy przeszła połowę przejścia potracił ją motorower, którego nie zauważyła. Po potraćeniu powódka upadła i utraciła przytomność. Leżała na plecach, chyba przyjechała kawałek po żwirze, bo w głowę wbiły się jej kamyki. Z miejsca wypadku została zabrana przez karetkę pogotowia i trafiła na Oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej Szpitala ZOZ w N.. Do szpitala powódkę przewieziono w piątek i założono jej opatrunek gipsowy, a zabieg operacyjny miała w poniedziałek pod pełnym znieczuleniem. Jej ręka była składana, zespolono jej rękę metalowym drutem. Po wypadku powódka przebywała w szpitalu około tygodnia. W trakcie pobytu w szpitalu powódkę bolało całe ciało. Później powódka miała rękę w gipsie, nie mogła nic zrobić, bo jest to osobą praworęczną. Pomagał jej mąż, koleżanki czesały powódkę, mąż przygotowywał posiłki. Po zdjęciu gipsu wyszły jej ścięgna na dłoni. Pomimo wyjęcia zespolenia do dziś powódka wielu rzeczy nie może robić prawą ręką, ma problem z ucieraniem, z praniem ręcznym, z pisaniem. Cały czas rehabilituje rękę za pomocą materaca wibracyjnego. Do dziś powódka ma lęki przed przechodzeniem przez jezdnię, jak jedzie na rowerze cały czas się boi. Miesięcznie powódka otrzymuje 1.300 zł emerytury, a jej mąż 1.900 zł.

Dowód: przesłuchanie powódki (k.133-134).

Doznane w wypadku z dnia 19 listopada 2010 r. złamanie w zakresie kości łokciowej spowodowało utrwalone, częściowe ograniczenie ruchomości w zakresie prawej kończyny górnej, natomiast urazy głowy nie miały istotnego wpływu na obecny stan zdrowia powódki. Powódka w wyniku wypadku z dnia 19 listopada 2010 roku doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8%. Określony procentowy uszczerbek na zdrowiu jest spowodowany częściowym ograniczeniem sprawności ruchowej prawej kończyny górnej oraz odczuwanymi dolegliwościami bólowymi w jej zakresie. Ograniczenie ruchomości w zakresie stawu łokciowego prawego powódki jest wielopłaszczyznowe i dotyczy zarówno zgięcia, jak i wyprostowania oraz ruchów rotacyjnych przedramienia prawego, a więc w wyraźny sposób powoduje ograniczenia funkcjonalne z tym związane. Utrwalone upośledzenie sprawności powoduje dodatkowo odczuwalne dolegliwości bólowe. Pozostałe obrażenia głowy nie spowodowały trwałych następstw. Stwierdzony stan zdrowia powódki ma charakter utrwalony i nie ma możliwości jego poprawy. Nie ma również podstaw, aby prognozować istotne pogorszenie zdrowia powódki w związku z obrażeniami doznanymi w trakcie przedmiotowego wypadku. Powódka rehabilituje cały czas prawą rękę za pomocą materaca wibracyjnego, ma problemy z pisaniem prawą ręką, z ucieraniem, praniem ręcznym.

Bezpośrednio po przebytych wypadku, w związku z koniecznością stosowania unieruchomienia gipsowego w zakresie kończyny prawej (wiodącej) powódka wymagała opieki innych osób przy wykonywaniu podstawowych czynności wymagających oburęczności, takich jak np. ubieranie, przygotowanie posiłków, toaleta całego ciała. Mając sprawną lewą kończynę górną, powódka mogła część podstawowych czynności z powodzeniem wykonywać samodzielnie jak: spożywanie przygotowanego wcześniej posiłku, poruszanie się. W sumie powódka wymagała pomocy innej osoby przez około 5 tygodni od wypadku w czasie unieruchomienia gipsowego, w wymiarze około 1 do 2 godzin dziennie.

Dowód: opinia biegłego sądowego dr n. med. J. N. specjalisty chirurga ortopedy – traumatologa z dnia 23 lutego 2015 roku (k.161 – 164); opinia uzupełniająca biegłego sądowego dr n. med. J. N. specjalisty chirurga ortopedy – traumatologa z dnia 17 sierpnia 2015 roku (k.202-203; przesłuchanie powódki (k.133-134)).

Strona pozwana na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej ze sprawcą wypadku przyjęła na siebie odpowiedzialność cywilnoprawną za skutki zdarzenia. W dniu 7 grudnia 2010 powódka dokonała zgłoszenia szkody wynikającej z powyższego wypadku do strony pozwanej. Pismem z dnia 27 czerwca 2011 r. otrzymanym przez pełnomocnika powódki dnia 4 lipca 2011 roku strona pozwana poinformowała powódkę o tym, że przyznała jej zadośćuczynienie za skutki wypadku z dnia 19.11.2010 r. w kwocie 12.000 zł. Pismem z dnia 7 stycznia 2014 roku powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 80.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z należnymi odsetkami liczonymi od daty wymagalności, tj. od 30-dnia od daty zgłoszenia szkody do dnia zapłaty, w terminie 7 dni od daty wezwania, informując, iż w przypadku braku zapłaty kwoty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pismem z dnia 29 stycznia 2014 roku strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, nie uwzględniając żądania powódki przyznania dalszego zadośćuczynienia.

Dowód: dokumenty znajdujące się w aktach szkody o numerze (...) /10w1-S1-PLN-1: pismo strony pozwanej z dnia 7.12.2010 r. (k.78); pismo strony pozwanej do powódki z dnia 4 lipca 2011 roku (k.12); wezwanie do zapłaty z dnia 7 stycznia 2014 roku z potwierdzeniem nadania (k.13-15); pismo strony pozwanej do powódki z dnia 29 stycznia 2014 roku (k.16-17).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Sąd oparł ustalenia faktyczne w sprawie na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w poczet którego weszły dowody z dokumentów przedstawionych przez powódkę, a także znajdujących się w aktach szkodowych i w aktach postępowania karnego II K 107/11; dowód z przesłuchania stron ograniczony do przesłuchania powódki; jak również dwie opinie pisemne (główna i uzupełniająca) biegłego sądowego specjalisty chirurga ortopedy - traumatologa J. N..

Dowodom z dokumentów Sąd przydał walor całkowitej wiarygodności, albowiem nie były one kwestionowane w toku postępowania przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw ku temu, aby kwestionować ich wiarygodność.

Ustalenia faktyczne zostały oparte także na opinii biegłego sądowego dr n. med. J. N. specjalisty chirurga ortopedy - traumatologa z dnia 23 lutego 2015 roku oraz na opinii uzupełniającej tegoż biegłego z dnia 17 sierpnia 2015 roku. Opinie te są spójne, logiczne, jasne i niebudzące wątpliwości. Biegły szczegółowo odniósł się w opiniach do kwestii urazów, jakich doznała powódka w wyniku wypadku z dnia 19 listopada 2010 roku, wskazał jaki jest procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki, będący następstwem obrażeń ciała doznanych w wyniku wypadku, podał jakie są rokowania na przyszłość w zakresie całkowitego wyleczenia powódki i czy stan powódki może ulec w przyszłości pogorszeniu, jak również czy powódka wskutek wypadku komunikacyjnego wymagała opieki osoby trzeciej i czy nadal jej wymaga.

Zeznania powódki również uznał Sąd za wiarygodne w całości.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej (...) S. A. w S. opiera się na art. 822 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c., 415 k.c., 444 § 1 k.c., 445 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. stanowi natomiast, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, przy czym zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Jak wynika z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie do art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis art. 444 § 1 zd. 1 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt zaistnienia szkody na osobie powódki na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 19 listopada 2010 roku oraz wynikająca z zawartej umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę wyrządzoną deliktem. Strona pozwana nie kwestionowała w toku sprawy swojej odpowiedzialności oraz podniesionych przez powódkę okoliczności wpływających na rozmiar krzywdy. Nadto wina w spowodowaniu wypadku kierującego motorowerem marki (...) o nr rej. (...) została ustalona prawomocnym wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Nysie w sprawie II K (...), którym postępowanie karne przeciwko M. Ż. oskarżonemu o spowodowanie powyższego przestępstwa tj. wypadku komunikacyjnego z art. 177 § 1 k. k. zostało warunkowo umorzone na okres próby 1 roku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że konstrukcja powołanego wyżej przepisu art. 445 k.c. oparta jest na trzech zasadach. Pierwsza sprowadza się do stwierdzenia, że zadośćuczynienie Sąd może przyznać poszkodowanemu jedynie w wypadkach wyraźnie przewidzianych w ustawie. Zasądzenie stosownej sumy pieniężnej jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę możliwe jest jedynie w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia oraz innych wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. Druga zasada odnosząca się do zadośćuczynienia tyczy się tego, że ograniczone jest ono jedynie jako forma naprawy krzywdy przy odpowiedzialności deliktowej. Z kolei trzecia zasada sprowadza się do fakultatywności zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza że jego przyznanie nie jest obligatoryjne. W praktyce spowodowanie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia jest najczęstszą podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, ból i inne dolegliwości, cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożność uprawiania określonej działalności, czy wyłączenia z normalnego życia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma zatem charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. W doktrynie i judykaturze zaznacza się, iż o wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt (...), (...)z. 2, poz. 40 oraz uzasadnienie uchwały składu pełnej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973r., sygn. akt III (...), (...) z. 9, poz. 145). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II (...), niepubl.). Dopiero rozważenie wszystkich okoliczności w konkretnej sprawie umożliwia określenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez pokrzywdzonego. Oczywistym jest, iż za jedyne kryterium wysokości zadośćuczynienia nie można zatem przyjąć stopnia uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego, chociaż bez wątpienia jest to czynnik istotny przy ustaleniu kwoty zadośćuczynienia. Należy przy tym mieć na względzie czynniki indywidualizujące wysokość szkody, takie jak: wiek powoda, ograniczenia ruchowe, uczucie krzywdy spowodowanej ułomnością, wpływ na rozwój psychofizyczny, dyskomfort psychiczny, zmniejszenie szans na przyszłość i inne następstwa podobnej natury.

Jak wyżej już podniesiono, zadośćuczynienie pieniężne powinno bowiem stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Zadośćuczynienie ma mieć, więc przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi być odpowiednia do rozmiarów doznanej szkody (tak w wyroku SN z dnia 28.09.2001r., III (...)). Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia musi być przy tym rozumiana szeroko, obejmuje bowiem zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną oraz przynosić równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok SN z dnia 14.02.2008r., II (...))

Sąd nie mógł przejść obojętnie nad tym, iż do tej pory powódka odczuwa skutki wypadku, w szczególności w postaci niedającej się wyleczyć dysfunkcji kończyny prawej górnej. Ponadto przez około 5 tygodni powódka była zdana na pomoc osób innych przy podstawowych czynnościach życia codziennego w wymiarze ok. 2 godzin dziennie, była także dwukrotnie hospitalizowana (wykonano jej dwa zabiegi operacyjne), a także doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8%. Ponadto nadal ma ograniczone możliwości wykonywania niektórych czynności życia codziennego, takich jak pisanie, ucieranie, czy pranie ręczne. Mając powyższe na uwadze, zdaniem sądu, zadośćuczynienie wypłacone powódce przez stronę pozwaną nie spełniło swej kompensacyjnej funkcji, albowiem odczuwane przez powódkę niekorzystne zmiany życiowe mają charakter trwałej krzywdy. Powódka do końca życia będzie już odczuwała negatywne skutki wypadku i krzywdę z tym związaną i z całą pewnością ma to przełożenie na jej aktywność życiową i

zadowolenie z życia odczuwane w sferze psychicznej. Niemniej, nie w takim wymiarze, który uzasadniałby przyznanie kwoty zadośćuczynienia w wysokości żądanej przez powódkę.

Roszczenie powódki zasługiwało w części na uwzględnienie w zakresie kwoty 5.600 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia. Mając na uwadze otrzymane już zadośćuczynienie od strony pozwanej, tj. 12.000 zł, powódka w sumie otrzyma 17.600 zł zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu, kwota ta przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i powinna dać powódce w dostatecznym stopniu satysfakcję moralną i złagodzić ujemne przeżycia spowodowane wypadkiem. Uwzględnia przy tym cierpienia fizyczne i psychiczne powódki, charakter odniesionych obrażeń oraz rozmiar związanych z nim uciążliwości i ograniczeń w życiu codziennym.

Odsetki od zasądzonej kwoty Sąd ustalił od dnia 28 czerwca 2011 roku, to jest licząc je po upływie 30 dni od dnia, w którym powódka zgłosiła stronie pozwanej szkodę zgodnie z art. 817§1 k.c. w myśl którego ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku i zgodnie z art. 481 k.c. zgodnie z którym odsetki należą się w sytuacji gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, a zatem także w sytuacji kwestionowania wysokości świadczenia. Wyrok zasądający zadośćuczynienie ma charakteru orzeczenia deklaratoryjnego, a nie orzeczenia konstytutywnego, gdyż rozstrzygnięcie sądu w tym zakresie nie tworzy nowego zobowiązania, lecz ustala jego zakres. W rezultacie uprawniony ma prawo dochodzić również odsetek za zwłokę w zapłacie zadośćuczynienia za okres poprzedzający wydanie wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd żądanie pozwu oddalił. Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej za skutki wypadku było bezzasadne, albowiem jak wynika z opinii biegłego, nie ma obecnie podstaw, aby prognozować istotne pogorszenie zdrowia powódki w związku z obrażeniami doznanymi w trakcie przedmiotowego wypadku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje podstawę prawną w przepisie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia roszczeń koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sadu.

Powódka wygrała niniejszy proces w około 50%. Poniosła następujące koszty procesu: 550 zł opłaty sądowej od pozwu, ustalonej jako opłata stosunkowa na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, ustalonej na podstawie art.1 ust.1 pkt 2 oraz Załącznika do ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 r. (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.) i 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego, ustalonego na podstawie §6 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349), a także 500 zł kosztów opinii biegłego, łącznie 3467 zł. Połowa kosztów poniesionych przez powódkę to 1733,50 zł.

Strona pozwana poniosła następujące koszty procesu: 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, ustalonej na podstawie art.1 ust.1 pkt 2 oraz Załącznika do ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 r. (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.) i 2 400 kosztów zastępstwa procesowego, ustalonego na podstawie § 6 punkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349). Połowa kosztów poniesionych przez stronę pozwaną to 1.208,50 zł. Strona pozwana zobowiązana jest zwrócić powódce różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi przez powódkę i pozwaną w kwocie 525 zł ((...),50-1.208,50 zł)

Orzeczenie o wynagrodzeniu biegłego w punkcie IV sentencji wyroku uzasadnione jest treścią art. 288 k.p.c. zd. 1, zgodnie z którym biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonana pracę oraz przepisami ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Art. 89 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi, iż biegłemu powołanemu przez Sąd przysługuje wynagrodzenie

za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii. Według ustępu 2 tego artykułu wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę ustala się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy. Natomiast art. 89 ust. 3 przewiduje, iż wynagrodzenie biegłych oblicza się według stawki wynagrodzenia za godzinę pracy albo według taryfy zryczałtowanej określonej dla poszczególnych kategorii biegłych ze względu na dziedzinę, w której są oni specjalistami.

Przedłożony przez biegłego rachunek jest zgodny z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. 2013 poz. 518). Przyznane biegłemu wynagrodzenie w kwocie 270,24 zł odpowiada nakładowi pracy biegłego oraz obowiązującym w tym zakresie przepisom prawa. Dla sporządzenia opinii biegły potrzebował 6 godzin pracy. Za godzinę pracy biegły przyjął stawkę podwyższoną w wysokości 45,04 zł, albowiem ma tytuł naukowy doktora nauk medycznych. Stawka ta nie przekracza stawki przewidzianej powyższym rozporządzeniem. Przyjęta przez biegłego stawka nie przekracza stawki maksymalnej przewidzianej przez przepisy opisanego wyżej rozporządzenia.

Orzeczenie w punkcie V sentencji wyroku uzasadnia przepis art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) w związku z art. 100 k.p.c., albowiem strony po połowie przegrały niniejszy proces i w tym zakresie Sąd obciążył je kosztami wynagrodzenia biegłego poniesionymi przez Skarb Państwa.

W punkcie VI sentencji wyroku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o uzasadnienie wyroku z dnia 13 października 2015 roku w sprawie I C (...), albowiem w tej sprawie nie było w tej dacie terminu rozprawy i z tą datą nie wydano wyroku.